

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 30 1 Φεβρουαρίου 2000

Ἐκσυγχρονισμός ἢ ἐξανδραποδισμός;

Η γιγαντοαφίσα τῆς νέας χιλιετίας. Τό κυρίαρχο σύνθημα, πού αἰχμαλωτίζει ὄχι τήν ὄραση, ἀλλά τίς συνειδήσεις. Δαχτυλοδειχτεῖ, μέ περιφρονητική κίνηση, τό παρελθόν. Τόν αἰῶνα καί τή χιλιετία, πού τερμάτισαν τήν κοπιαστική καί αἱματοβαμμένη κούρσα τους στό ὀριοθέσιο τῆς 31ης Δεκεμβρίου. Καί τόν κρίνει συντήρηση καί μούχλα. Καί, βυθίζοντας τό βλέμμα στό ἀνοιχτό παράθυρο τῆς νέας χιλιετίας, σαλπίζει τό ξεκίνημα γιά τόν ἐκσυγχρονισμό καί τίς τολμηρές ἀλλαγές. Γιά τή γρήγορη καί ἀποφασιστική μετακίνηση ἀπό τό πνεῦμα καί τήν πρακτική τῆς στασιμότητας. Καί γιά τήν καθολική στράτευση στή μάχη τῆς ὁλοκληρωτικῆς μεταμόρφωσης. Στό σχεδιασμό νέων δομῶν. Καί στήν πραγμάτωση ἐκσυγχρονιστικῶν ἀναπροσαρμογῶν, ἀναλογιών μέ τίς προδιαγραφές καί τίς ἀπαιτήσεις τῆς καινούργιας, ἄγραφης, ἱστορικῆς σελίδας.

Ο συναγερμός ἀκούγεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ πλανήτη. Καί ὁ ξεσηκωμός ἐμφανίζεται στά ΜΜΕ ὡς οἰκουμενικός. Τό ὄραμα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καί τῆς προσαρμογῆς στή νέα χιλιετία διοχετεύεται σάν ἡλεκτρική κένωση στίς ἀνθρώπινες μάζες καί τίς διεγείρει. Τίς ξεκόβει ἀπό τίς πνευματικές ρίζες τους. Ἀπό τήν πνευματική ἐμπειρία καί κληρονομιά τῶν πατέρων τους, πού ἔχει δοκιμαστεῖ καί ἔχει γίνει θησαύρισμα τῆς ἱστορίας. Καί τίς ἐντάσσει στό λόχο τῆς ἀένανης ἀναζήτησης καί τῆς ἐφήμερης προσαρμογῆς. Τῆς στιγμιαίας δοκιμῆς.

Καί τῆς ἐπιλογῆς, ἀπό τό διαφημιστικό πίνακα, νέων πνευματικῶν ἢ, ἀπλά, πολιτιστικῶν στόχων, γιά νά προσδιορίσουν τόν ἀγῶνα τῆς ἐπόμενης μέρας.

Τό ἀγχωτικό ἐρώτημα, πού κυλάει παράπλευρα μέ τή συναρπαστική διαφήμιση τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ», εἶναι τοῦτο: Αὐτό, πού κατισχύει στή σύγχρονη παγκόσμια κινητικότητα, εἶναι «ἐκσυγχρονισμός» ἢ «ἐξανδραποδισμός»; Εἶναι ἐλεύθερος βηματισμός στά χνάρια συνειδητῆς προόδου; Ἡ ἀποτελεῖ αἰχμαλωσία, δουλική ὑποταγή στά προστάγματα τῶν δυναστῶν τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί τοῦ ἀνθρώπινου μόχθου; Ἄν αὐτή ἡ ἐλκυστική γιγαντοαφίσα μέ τό σύνθημα τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ» δέ στήθηκε καί δέ φωτίστηκε ἐντυπωσιακά ἀπό τήν ἱστορική ἀναγκαιότητα, ἀλλά ἀπό τήν ὑπουλη σκοπιμότητα τῶν πολιτικῶν ἢ τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων; Ἄν δέν ἐκφράζει τήν παγκόσμια δίψα γιά ἀνοίγματα πνευματικῶν ὀριζόντων καί γιά πρόοδο, ἀλλά εἶναι σκηνοθεσία παραπλανητική, πού ἔστησαν οἱ παράγοντες τῆς ἐκμετάλλευσης;

Δέν εἶναι λόγοι ἐκεῖνοι, πού τεχνολογοῦν μέ σκεπτικισμό τίς ἐπαγγελίες τῆς ἐποχῆς. Πού βλέπουν μέ καχυποψία καί μέ ἐπιφυλακτικότητα τίς μεθοδεύσεις τῶν ἀλλαγῶν. Καί ἐκφράζουν τήν ἀγωνία, πῶς προχωροῦμε, μέ βῆμα γοργό, στήν υπαρξιακή ἀλλοτρίωση καί στήν ἱστορική ἀπαξίωση. Οἱ πρόσφατες ἐμπειρίες μᾶς ἔχουν φορτίσει μέ δυσβάσταχτο βάρος πικρίας. Τά μεγάλα λόγια ἀποδείχτηκαν φουσκες. Οἱ ἐξαγγελίες τῶν ἀλλαγῶν ἔκρυβαν καί κρύβουν σκοτεινές σκοπιμότητες. Καί μεῖς ὅλοι, οἱ τιμημένοι ἀπό τό Θεό μέ τό ἀτίμητο δῶρο τῆς ἐλευθερίας, βρεθήκαμε, ξαφνικά, ὑποτακτικοί τῶν δυναστῶν τῆς οἰκουμένης. Ὑπηρέτες τῶν συμφερόντων τῆς ὀλιγαρχίας. Ἀβουλοι καί ἄφωνοι ὁπαδοί τῶν σχεδιαστῶν τῆς παγκοσμιοποίησης καί τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐκμετάλλευσης.

Η ἀποκάλυψη τῆς παραπλάνησης καί ἡ γεύση τῆς ἀπανθρωποποίησης μέσα στό σύστημα τῆς ἐνοποίησης τοῦ πλανήτη, δημιουργεῖ σέ κάποιες συνειδήσεις ἔντονο προβληματισμό. Ἴσως σέ λίγες. Ἴσως σέ κεῖνες, πού δέν παραδίνουνται ἀνεπιφύλακτα στά ἡχηρά συνθήματα καί στίς ἐντυπωσιακές ἀφίσες. Ὅμως, αὐτό τό μικρό «λεῖμμα» ἔχει τή δύναμη καί τήν ἀποστολή νά ἀποκαλύψει τήν πλεκτάνη. Καί νά δείξει τό μονοπάτι διαφυγῆς ἀπό τόν «ἐξανδραποδισμό». Νά καταθέσει τήν μαρτυρία του γιά τήν ἀξία καί γιά τήν ἐμπειρία τοῦ σταθεροῦ καί αἰώνιου. Τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης καί τῆς θεϊκῆς φροντίδας. Καί νά προσφέρει στόν ἀνήσυχο σημερινό ἄνθρωπο τόν κρατήρα τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, πού δέν ἐπιδέχεται ἀλλαγές καί δέν προσαρμόζεται στίς γήινες σκοπιμότητες.

Στήν περιδίνηση τῶν σύγχρονων ἀλλαγῶν, ἡ ὑπαρξη χάνει τήν αὐτεξουσιότητά της καί γίνεται δούλη τοῦ συστήματος καί τῶν συμφερόντων. Στήν ἀγκυαλιά τοῦ Θεοῦ χαίρεται τήν ἐλευθερία, ἀναπαύεται στό κλίμα τῆς ἐμπιστοσύνης καί πορεύεται στήν ὁλοκλήρωση τοῦ μεγάλου ὁραματισμοῦ, πού βυθίζεται στήν αἰωνιότητα.

Περιοδεύων θίασος

Η Σύνοδος της Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀστόχησε στὸν προγραμματισμό τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς χιλιετίας. Ἀντί γιὰ σοβαρὸ πανηγυρισμὸ, στὸ ἀνοικτὸ γήπεδο τῆς Ὁρθόδοξης οἰκουμενικότητας, μέ ἀποκλειστικὴ ἀναφορά στὸ Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, στὸ ὄνομα «τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλίπ. β' 9) μέ μήνυμα λυτρωτικὸ γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο, δρομολόγησε ἀπανωτές, φεστιβαλικές ἐκδηλώσεις καὶ θεατρικὲς ἐμφανίσεις, μέ ἐστιασμό τῶν φώτων στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Ἀντί γιὰ προσκλητήριο καὶ συναρπαγὴ τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδοξίας σὲ δοξολογικὴ ἐνατένισι, ὠργάνωσε καὶ ὀργανώνει περιοδεῖες θιάσου, μέ πρωταγωνιστὴ τὸν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μέ κομπάρσους τοὺς Μητροπολίτες τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Πολυπρόσωπες ἐπιτροπὲς καὶ πολήμηνες συνεδριάσεις, δέν κατάφεραν νὰ δαμάσουν τὸ πάθος προβολῆς, πού διακατέχει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καὶ νὰ δώσουν ἓνα σοβαρὸ πρόγραμμα γιορτασμοῦ τῆς χιλιετίας. Οἱ ἐπιτροπὲς συγκροτήθηκαν. Καὶ συνεδρίασαν σὲ ἐπάλληλες ἡμερομηνίες. Ἀλλὰ οἱ ἐμπνεύσεις καὶ οἱ προτάσεις πέρασαν ἀπὸ τὴν κρισάρα τῆς ἀρχιε-

πισκοπικῆς ὑπεροψίας. Καί, τελικά, διαμορφώθηκαν ἀποφάσεις, πού ταλαντεύονται στὰ στενὰ πλαίσια τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐπισκόπου τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν περίπτωσι, γιὰ νὰ δώσῃ, αὐτὸς μόνος, ρεσιτάλ ἐξουσίας στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐπικράτειας. Νὰ ἐμφανιστῇ ὡς ὑπερεπίσκοπος. Νὰ ἐντυπωσιάσῃ μέ τὴν ἐπίδειξι τῆς χλιδῆς καὶ μέ τὴν ἐκφορὰ ἡγεμονικοῦ λόγου. Καὶ νὰ δώσῃ τὸ στίγμα καὶ τὸ μήνυμα τοῦ κυρίαρχου «Πρώτου» καὶ στοὺς φίλους του καὶ στοὺς ἀντιπάλους του.

Τὸ γιορταστικὸ πρόγραμμα, πού καλύπτει ὁλόκληρη τὴ χρονιά 2000, πέρασε στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων. Καὶ προκάλεσε δυσμενέστατα σχόλια. Εἶναι φτωχότατο σὲ ἐμπνευσι. Κενὸ σὲ περιεχόμενο. Ἀδύναμο νὰ συνεγείρῃ σὲ πανηγυρισμὸ τὸ λαό. Περιλαμβάνει δώδεκα περιοδεῖες τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θιάσου στὶς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες. Κάθε μῆνα καὶ μιὰ. Προβλέπει τὴν ἐμφάνισι τοῦ κ. Χριστοδούλου, σὲ πανηγυρικὸ συλλεῖτουργο, σὲ διαφορετικὴ ἐπαρχιακὴ πόλι. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ «προεξάρχων». Αὐτὸς καὶ ὁ «ὁμιλητής». Αὐτὸς τὸ κέντρο τῶν ἐκδηλώσεων. Αὐτὸς καὶ ὁ δωρητὴς τῶν τιμητικῶν διακρίσεων. Γράφτηκε καὶ δὲ διαφεύστηκε, ὅτι ἐκταμίευσε ἀπὸ τὸ θη-

σαυροφυλάκιο της Ἐκκλησίας τό ποσό τῶν ἑκατό ἑκατομμυρίων δραχμῶν, γιά νά τό δώση, ὡς προκαταβολή, σέ χρυσοχοεῖο, ἔναντι τοῦ ἀστρονομικοῦ τιμήματος τῶν ἀναμνηστικῶν, πού θά διανεῖμη κατά τίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις τῆς χιλιετίας. Καί γράφτηκε ἀκόμα, χωρίς νά διαψευστή, ὅτι ἡ συνολική δαπάνη, πού θά ἐπιβαρύνῃ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κατά τίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις τῆς χιλιετίας, θά ἀνεβῇ στά ὕψη τοῦ ἑνός δισεκατομμυρίου ἑκατόν εἴκοσι τεσσάρων ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ὅλα αὐτά τά χρηματικά ποσά, ἐπενδύθηκαν στό πρόγραμμα ἐπιδείξεως προσωπικῆς χλιδῆς ἐκ μέρους τοῦ προκαθημένου καί σέ προσφορά ἀναμνηστικῶν, πού διαφημίζουν μιά προσωπική γενναιοδωρία, ἀλλά δέ συμβάλλουν στήν προώθησι τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀποτελοῦν τά κυρίαρχα στοιχεῖα τῶν γιορταστικῶν ἐκδηλώσεων, πού ἐπιστρατεύτηκαν γιά νά κρατήσουν στό προσκήνιο τῆς ἐπικαιρότητας, ἐπὶ ἑνα ὁλόκληρο χρόνο, τόν προκαθήμενο Χριστόδουλο.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποφάσισε νά γιορτάσῃ τό πέρασμα ἀπό τή δεύτερη στήν τρίτη χιλιετία. Νά ἀφηγηθῇ στή σύγχρονη ἀνθρωπότητα τά μεγάλα γεγονότα, πού σφράγισαν τίς δύο χιλιετίες, καί πού ἔστησαν στήν ἱστορική διαδρομή τά ἀθάνατα μνημεῖα τῶν ἡρώων καί τῶν μαρτύρων. Νά δοξολογήσῃ τό Θεό, πού «*ὅτε ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν*» (Γαλατ. δ' 4). Νά

ἀναμεταδώσῃ τόν παλμό τῆς πρώτης Ἐκκλησίας στίς κλάσεις τῶν πιστῶν τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰώνα. Καί νά βεβαιώσῃ, πῶς τό μήνυμα, πού ἐκπορεύεται ἀπό τή Βηθλεέμ καί ἀπό τό Γολγοθᾶ ἀπευθύνεται μέ τήν ἴδια ἔμφασι καί μέ τήν ἴδια πειστικότητα στόν ἄνθρωπο, πού περιφέρει τήν τεχνολογική του λεπτοργία στά χάσματα τῶν ψυχικῶν του ρηγμάτων.

Σκέφτομαι, ἔτσι στά πεταχτά, μερικές ἐκδηλώσεις, πού θά μπορούσε νά δρομολογήσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅχι στή βάσι τῆς προβολῆς προσώπου ἢ προσώπων, ἀλλά στή βάσι τοῦ χρέους ἑνός ἱεροῦ συναγερμοῦ, πού θά στόχευε στό νά ἐμπνεύσῃ τίς σύγχρονες γενιές τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

1. Δέ θά μπορούσε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν εὐλογημένη αὐτή εὐκαιρία, νά τυπώσῃ στό τυπογραφεῖο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, μέ δικές της δαπάνες, τήν Καινή Διαθήκη σέ δύο ἑκατομμύρια ἀντίτυπα καί νά τή μοιράσῃ σέ κάθε Ὁρθόδοξο ἑλληνικό σπίτι; Νά μεθοδεύσῃ καί νά πραγματοποιήσῃ μιά ἔκδοσι καλαίσθητη; Πού θά φέρῃ τήν ἔνδειξι τῆς χιλιετίας καί τήν εὐλογία τῶν ποιμένων; Καί, πού θά περιέχῃ τό δοξολογικό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας, γιά ὅσα θαυμαστά ἐγίναν στή ροή τῶν δύο χιλιάδων χρόνων καί τήν κατάθεσι τῆς μετάνοιας, γιά τίς πράξεις τῆς μικρότητας καί τῆς εἰδωλομανίας, πού παρεισέφρυσαν στό κορμί της; Μιά τέτοια προσφορά στό λαό, δέ θά ἀνοιγε ὀρίζοντες φωτισμοῦ καί στοχασμοῦ καί δέ θά βοηθοῦσε στόν ἀναπροσανατολισμό τῶν προβληματισμένων ἀνθρώπων;

2. Δέ θά μπορούσε ή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, μιά Ἐκκλησία, πού γεύτηκε μέν τήν ἔντασι τοῦ διωγμοῦ τῶν ἀθεϊστικῶν συστημάτων, ἀλλά δέν ἔζησε τήν πλήρη ἐρήμωσι, πού ἔζησαν οἱ ἀδελφοί μας τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, νά τυπώσῃ στή σλαυονική γλώσσα τή σειρά τῶν λειτουργικῶν μας βιβλίων καί νά τά στείλῃ, ὡς ἀδελφική προσφορά καί ὡς εὐλογία, ἐκεῖ, πού δέν ὑπάρχουν βιβλία, γιά νά ψάλουν τίς ἱερές Ἀκολουθίες καί γιά νά ἱεουργήσουν τό σωστικό Μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας; Μιά τέτοια δωρεά ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θά τόνωνε τήν κοινωνία τῆς ἀγάπης καί θά ἔδινε, σ' αὐτή τή σημαδιακή καμπή τῆς χιλιετίας, τό μήνυμα τῆς Οἰκουμενικότητας τῆς Ὁρθόδοξιας.

3. Δέ θά μπορούσε ή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά προχωρήσῃ σέ μιά ἱστορική ἀπόφασι, νά ἀποσπάσῃ, γιά ἓνα ἐξάμηνο, 100 ἀπό τοὺς 10.000 ἱερεῖς τῆς, δηλαδή τό συμβολικό ποσοστό τοῦ 1%, στίς περιοχές τῆς Ὁρθόδοξης Ἱεραποστολῆς; Νά τοὺς στείλῃ ὡς ἐκπροσώπους τῆς, νά μεταφέρουν τό μήνυμα τῆς ἀδελφωσύνης καί νά συνδέσουν τά διαμερίσματα τῆς Ἱεραποστολῆς μέ τίς δικές τους πόλεις καί μέ τίς δικές τους ἐνορίες; Δέ θά ἦταν αὐτή ή πρωτοβουλία ἀνοιγμα στήν οἰκουμένη; Δέ θά ἦταν ἐμπλουτισμός τῶν δικῶν μας λειτουργῶν μέ τίς ἐμπειρίες καί μέ τίς δοκιμασίες τῶν ἱεραποστόλων μας; Καί δέ θά ἦταν καί μιά εὐκαιρία, γιά τοὺς σεμνοὺς ἥρωες, τοὺς ἱεραποστόλους, πού βρίσκονται σκορπισμένοι στά πέρατα τοῦ κόσμου, νά νοιώσουν τή στοργή τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἄμεση καί

γόνιμη παρουσία τῶν ἀδελφῶν τους ἱερέων;

4. Δέ θά μπορούσε ή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἐπιλέξῃ μιά ομάδα χαρισματοῦχων ἱερέων, ἱκανῶν νά χειριστοῦν μιά ξένη γλώσσα καί νά τοὺς στείλῃ νά δώσουν διαλέξεις σέ χώρους πανεπιστημιακοὺς ἢ σέ ἄλλες αἰθουσες καί νά παρουσιάσουν τά γεγονότα καί τό μήνυμα τῆς δισχιλιετοῦς Ὁρθόδοξης ἱστορίας, μέ τή λαμπρότητα τῆς καί μέ τίς περιπέτειές τῆς;

5. Δέ θά μπορούσε ή Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νά σημαδέψῃ ἀνοιγματα, ἵκανά νά φέρουν ἐλπίδα καί φῶς «*τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου*» (Ματθ. δ' 16); Νά δαπανήσῃ τό περισσεύμα τῶν ταμείων τῆς ἡ, ἀκόμα καί τό ὑστέρημα, γιά νά εὐρύνη τόν ὀρίζοντα τοῦ πνευματικοῦ ἑορτασμοῦ καί νά δώσῃ σέ πλατύτερα στρώματα τήν εὐκαιρία νά ἐπισκεφτοῦν τήν ταπεινὴ Φάτνη τῆς Βηθλεὲμ καί νά καταθέσουν τή δοξολογία τους καί τήν ὑποταγή τους;

Αὐτά ὅλα διαγράφηκαν ἀπό τήν ἀτζέντα τοῦ ἑορτασμοῦ, πού κατάρτισαν οἱ Συνοδικοί Ἱεράρχες. Καί, πρό παντός, ἀπό τήν προοπτική τοῦ προκαθημένου. Γιατί αὐτοί οἱ σχεδιασμοί καί αὐτές οἱ πρωτοβουλίες δέν ὑπηρετοῦν τήν ἀρχιεπισκοπική μεγαλομανία. Δέν ἐνθρονίζουν στό προσκυνητάρι τῆς ἀποκλειστικῆς τιμῆς τόν χρυσοστόλιστο Ἀρχιεπίσκοπο. Δέν τὸν κάνουν κέντρο τῶν ἐκδηλώσεων. Δέν τοῦ ἐξασφαλίζουν τίς ἀνθοδέσμες τῆς φιλοφροσύνης. Δέν τόν ἀναδεικνύουν

ἀποκλειστικό ἀποδέκτη τῶν χειροκροτημάτων.

Αὐτές οἱ ἐκδηλώσεις, ἂν προγραμματίζονταν, θά ἦταν ἐκδηλώσεις προσφορᾶς. Ταπεινῆς διακονίας τῶν προσώπων στή μεγάλη ὑπόθεσι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀτόμων καί τῶν λαῶν. Διακριτικῆς ἀποκρύψεως τῶν λειτουργῶν, γιά νά ἀναδειχτῇ ὁ Ἕνας καί Μοναδικός Ἀρχιερεὺς, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Κάτι τέτοιο δέν τό ἀνέχτηκε ὁ σημερινός προκαθήμενος.

Καβάλησε τό ἄρμα τοῦ περιοδεύοντος θιάσου καί ξεκίνησε γιά τήν περιοδεία του. Ἐπὶ ἓνα χρόνο θά περιοδεύῃ. Ἐπὶ ἓνα χρόνο θά ἐκφωνῇ λόγους. Ἐπὶ ἓνα χρόνο θά ἐπιδεικνύῃ τόν πλοῦτο καί τή χλιδή, πού σώρευσσε στό μικρό διάστημα τῆς ἡγεμονίας του. Ἐπὶ ἓνα

χρόνο θά δέχεται ἀνθοδέσμες καί χειροκροτήματα. Ἐπὶ ἓνα χρόνο ὁ λαός θά νοιώθῃ μπουχτισμένος μέ τό μονότονο θέαμα, πού θά ὑποχρεώνεται νά παρακολουθῇ στίς ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων. Ἐπὶ ἓνα χρόνο θά σκιάζῃ τήν ἑλληνική γῆ ἡ ἔπαρσι τοῦ ποιμένα τῶν Ἀθηνῶν καί ὁ κορεσμός τοῦ πληρώματος τῆς ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἔως ὅτου κλείσῃ ἡ αὐλαία καί ἐπανεέλθουμε στή ρουτίνα. Μιά ρουτίνα, πού δέν περιέχει τίποτε τό θετικό καί δημιουργικό. Ἀλλά γεμίζει μέ τήν καθημερινή ὑπεροπτική ἐμφάνισι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί μέ τήν ἐπίδειξι τῆς προκλητικῆς ὑπεροψίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

25 ὁλόκληρα χρόνια ὁ κ. Χριστόδουλος ἦταν Μητροπολίτης. Ἐβγαίνει στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων καί ἔκανε κριτική. Καί ἐμφανιζόταν στίς σελίδες τῶν ἐφημερίδων καί διατύπωνε ἐκκλησιαστικές ἀπόψεις. Ὅμως, οὔτε μιά φορά δέν ἀναφέρθηκε στήν ὑποχρέωσι τῶν Μητροπολιτῶν νά μνημονεύουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο ὡς «Πρῶτο».

Πῶς τό θέμα τό θυμήθηκε τώρα, πού στογγυλοκάθησε στήν καρέκλα τοῦ προκαθημένου; Καί πῶς, ξαφνικά, τό πρόβλημα ἔγινε πρώτης ἐπιλογῆς;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

Ἀποστολική Διαδοχή

Μετά την ανάρρηση του κ. Χριστόδουλου στον ἀρχιεπισκοπικό θρόνο των Ἀθηνῶν, ἄρχισαν σιγά-σιγά ἱερεῖς σέ ἀρκετούς ναούς τῆς Ἑλλάδος νά μνημονεύουν τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὡς «*ἰδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν*». Συγκεκριμένα, τέτοιες ἐκφωνήσεις ἱερέων ἄκουσα σέ ναούς τῆς νότιας Πελοποννήσου καί τῶν Κυκλάδων. Προφανῶς, ὑπῆρξαν ἄνωθεν σχετικές ὑποδείξεις. Ἐξ ἄλλου, σέ ἐπιστολή, πού ἐστάλη ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο πρὸς τό Φανάρι, ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία φαίνεται νά ἔχει υἱοθετήσῃ ἓνα διευρυμένο τίτλο: «*Ἀγιωτάτη Αὐτοκέφαλος Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος*» («Ἐλευθεροτυπία», 8-12-1999). Τί σημαίνουν, ὅμως, οἱ καινοτομίες αὐτές; Σέ τί ἀποβλέπουν;

Ὅταν ἓνας ἱερέας λέγει τό «*Ἐκκλησία ἡμῶν*», κανονικά ἀναφέρεται στήν τοπική του Ἐκκλησία, πού ἔχει ἐπικεφαλῆς τόν ἐπικώριο Ἐπίσκοπο. Κάθε Ἐπισκοπή συνιστᾷ μιά πλήρη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπό μόνη της. Ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία ἔχει σήμερα 80 Μητροπόλεις. Συγκροτεῖται ἀπό 80 τοπικές Ἐκκλησίες. Μέ τό πέρασμα τῶν χρόνων, Μητροπόλεις καί Ἐπισκοπές ἱδρύονται, διχοτομοῦνται ἢ συγχωνεύονται μέ ἀποφάσεις τῶν Τοπικῶν Συνόδων. Δέν μποροῦν, λοιπόν, νά θεωρηθοῦν ὅτι ἔχουν ἰδρυτὴ κάποιον Ἀπόστολο. Στὶς διάφορες Μητροπόλεις, ἐπομένως, ὅταν οἱ ἱερεῖς μνημονεύουν τόν Παῦλο, ὡς ἰδρυτὴ τῆς «Ἐκκλησίας ἡμῶν», σπὴν πραγματικότητα ὑπερ-

πηδοῦν τὴν τοπική τους Ἐκκλησία καί ἀναφέρονται στήν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν. Αὐτὴ ὑποτίθεται ὅτι δίνει τόν «Παύλειο» χαρακτῆρα καί τὴν «Ἀποστολικότητα» σέ ὅλη τὴν Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Γιατί στὶς ἀποστολικές του περιοδεῖς ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καί μίλησε στήν Πνύκα. Μήπως καθιερώνεται, ἔτσι, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὡς Ἐκκλησιαστικὴ Περιφέρεια πρὸς σημαντικὴ ἀπὸ τίς ἄλλες 79, μέ ἀνάλογη ἀναβάθμιση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, παίρνοντας ταυτόχρονα τὴ χροιά διευθυντηρίου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας; Μήπως ἐνισχύεται ὑπογεῖως ἓνα διοικητικὸ σχῆμα βατικάνειας ὕφους, ἀσύμβατο πρὸς τίς Ὁρθόδοξες ἀρχές; Τὸ σχῆμα αὐτό, δυστυχῶς, ἔχει παρεμφερῆσει (καί λειτουργεῖ ὡς πέτρα προσκόμματος), στὸ Φανάρι καί στὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα καί σέ πολλές Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες.

Οἱ τίτλοι «Ἀποστολικὸς Θρόνος» ἢ «Ἀποστολικὴ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία» εἶναι νεωτερισμοί, πού ἐπιβλήθηκαν χωρὶς γνήσια Ὁρθόδοξα ἐρείσματα. Ἀπὸ φιλοδοξίες ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Στὴν Ὁρθοδοξία ὑπάρχει ἡ «*Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία*». Καί τέτοια Ἐκκλησία εἶναι κάθε Ἐπισκοπὴ Ὁρθοδόξων. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐπισκοπὴ Μαδαγασκάρης, π.χ., πού ἱδρύθηκε πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, μέ τόν Ἐπίσκοπό της, τοὺς λίγους ἱερεῖς καί τίς μερικές ἑκατοντάδες βαπτισμένων ἰθαγενῶν, εἶναι μιά Ἐκκλησία ἐξ ἴσου Ἀποστολική, ὅπως καί τὰ

Πατριαρχεία, οί Ἀρχιεπισκοπές καί Μητροπόλεις τοῦ παλαιοῦ καί νέου Κόσμου. Καί εἶναι Ἀποστολική γιατί ἐδράζεται στήν Ἀποστολική Διαδοχή, φορέας τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Ἐπίσκοπός Της, ἰσόβαθμος Ἱεράρχης πρὸς κάθε Μητροπολίτη, Ἀρχιεπίσκοπο, ἢ Πατριάρχη.

Ὁ Χριστός «οἰκοδόμησε» τό μυστικό Σῶμα Του πάνω στά συγκεκριμένα πρόσωπα τῶν Ἀποστόλων (βλ. Ματθ. 1στ' 15-18). Ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθηκε ἀφ' ενός πάνω στήν Ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία παρέδωσε στούς Ἀποστόλους καί αὐτοί στούς διαδόχους τους, καί ἀφ' ἐτέρου στό μήνυμα, πού θά ἔφερναν στόν κόσμο, ὡς ἀποκάλυψη γιά τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ὡς φανέρωση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι καί ὁ Παῦλος εἶχαν ὡς εἰδική ἀποστολή νά περιοδεύουν συνεχῶς. Γι' αὐτό καί δέν ἀνῆλθαν σέ ἐπισκοπικούς θρόνους. Σ' αὐτό διαφέρουν ἀπ' ὅλους τούς διαδόχους τους Ἐπισκόπους. Ἡ ἀγιογραφία διασώζει τήν ἀλήθεια αὐτή. Οἱ Ἀπόστολοι δέν εἰκονίζονται μέ ἀρχιερατική ἐνδυμασία, ὅπως οἱ λοιποὶ ἅγιοι Πατέρες Ἀρχιερεῖς.

Δι' ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τους (χειροτονίας) οἱ Ἀπόστολοι ἀνέδειξαν τοὺς πρῶτους Ἐπισκόπους στίς Ἐκκλησίες, πού ἰδρύνονταν. Αὐτό, πού λέγεται, ὅτι ὁ Πέτρος ὑπῆρξε πρῶτος Ἐπίσκοπος Ρώμης ἢ ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντινουπόλεως δέν σπρίζεται σέ ἱστορικά στοιχεῖα, οὔτε κἂν στά συναξάρια τῶν λειτουργικῶν βιβλίων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὑποβολιμαῖες παραχαράξεις μέ σκοπό νά θεμελιωθοῦν διεκδικήσεις πρωτείων ἀπό τοὺς Προκαθημένους τῶν λεγομένων Ἀποστολικῶν Θρόνων. Ἀντίθετα, στίς Πράξεις ὑπάρχει ἔνδειξη ἀποδόσεως τιμῆς πρὸς τόν ἐπικώριο Ἐπίσκοπο παρουσία τῶν Ἀποστόλων καί ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό παρατηρεῖται στήν Ἀποστο-

λική Σύνοδο τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ρυθμίστηκε τό θέμα τῆς εἰσδοχῆς στήν Ἐκκλησία τῶν ἐξ ἐθνῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖ «*συνήχθησαν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περί τοῦ λόγου τούτου*» περί τό 50 μ. Χ. «*Πολλῆς δέ συζητήσεως γενομένης*», μίλησαν καί οἱ Ἀπόστολοι. Στό τέλος, ὅμως, συνοψίζοντας τίς συζητήσεις πῆρε τό λόγο ὁ Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ὁ Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, καί εἶπε τή γνώμη του, ἡ ὁποία καί υἱοθετήθηκε ἀπό τή Σύνοδο. Ἐνήργησε τρόπον τινά ὡς προεδρεύων (Πράξ. 1ε'). Κανείς Ἀπόστολος δέν ἔθεσε θέμα πρωτείου.

Οἱ Ἀπόστολοι, κεκαθαρμένοι, φωτισμένοι καί ἐνδυναμωμένοι ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ξεχύθηκαν «*εἰς πᾶσαν τήν γῆν*», ἐλαυνόμενοι ὑπό τοῦ Πνεύματος, ὡς ἱεραπόστολοι, ταμειοῦχοι καί διαχειριστές τῆς Θείας Χάριτος. Χωρίς συντονιστικά ὄργανα καί ἐπιτροπές μελέτης. Χωρίς ἐπιτελικές συσκέψεις καί σχεδιασμούς. Ὅχι ὡς θρησκευτικοὶ ἡγέτες καί μεγιστᾶνες. Ὅχι ὡς διεθνεῖς παράγοντες. Ἀντίθετα, «*ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου*» καί «*πάντων περίψημα*» (Α' Κορ. δ' 13). Ὡς περιθωριακοὶ «*σπερμολόγοι*», κήρυκες τοῦ «*σκανδάλου*» καί τῆς «*μωρίας*» τοῦ Σταυροῦ. Ταπεινοί, ὅμως, καί ἀφανεῖς πρωταγωνιστές τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου. Διωκόμενοι μέχρι θανάτου. Αὐτό τό ἀποστολικό φρόνημα καί ἥθος, πού οἱ Ἀπόστολοι κληροδότησαν, μαζί μέ τήν Ἀρχιερωσύνη, στούς διαδόχους τους, εἶναι ἡ Ἀποστολική Διαδοχή. Στοιχεῖο συστατικό κάθε Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων καί ὄχι ἀποκλειστικό πρόνομιο κάποιων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἶναι προφανές ὅτι ὑφέρει ἡ διάθεση νά χαρακτηρισθεῖ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς «*Παύλεια*», μέ σκοπό νά ἀνέβῃ ἓνα σκαλοπάτι πιό πάνω ἀπὸ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, πού

Τραγικό ή γελοίο;

Η Συνέλευσι της Ιεραρχίας του περασμένου Οκτωβρίου άπασχόλησε για βδομάδες όλκληρες τόν ήμερήσιο Τύπο. Η ύποβάθμισι του κλίματος, πρόδηλη και προβληματική, έδωσε άφορμές σέ ποικίλα

σχόλια. Η άλαζονεία του ύπερυφωμένου προεδρείου ύπερτροφική, πρόδωσε τίς κρυφές προθέσεις για ύπερεξουσία και για μονοκρατορία. Η ευτέλεια τών θεμάτων και τών συζητήσεων, άσύμβατη μέ τίς συνθήκες και τίς άπαιτήσεις της τρίτης χιλιετίας, παγίωσε την

δέν μπορούν νά έπιδείξουν άνάλογους τίτλους. Νά κατακυρώσει προβάδισμα τιμής και δικαιοδοσιακά δικαιώματα. Νά καταταγει στήν ομάδα τών Έκκλησιών, πού αυτοαποκαλούνται «Άποστολικές» και διαγκωνίζονται στήν κούρσα για τά πρωτεία. Στο βωμό τέτοιων φιλοδοξιών θυσιάζεται συχνά ή ένόπια του πληρώματος. Παράδειγμα ή μικρή Έκκλησία της Έσθονίας, οί πιστοί της όποίας βρίσκονται μεταξύ τους σέ διαμάχη και έχθρότητα, διεκδικώντας οί μέν από τούς δέ τόν έλεγχο τών Ναών, τούς όποίους έχτισαν μέ κόπο και αίμα στίς δεκαετίες του διωγμού από τά άθείστικά καθεστώτα. Αιτία, τό ότι μετά την κατάρρευση του ύπαρκτου σοσιαλισμού δημιουργήθηκαν κατόπιν πολιτικών έπεμβάσεων, δύο κανονικές Όρθόδοξες Έκκλησίες: ή «Έσθονική Άποστολική Όρθόδοξος Έκκλησία» υπό την δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και ή «Έσθονική Όρθόδοξος Έκκλησία» υπό την δικαιοδοσία του Πατριαρχείου της Μόσχας. Άντίστοιχα, υπάρχουν και δύο κανονικοί «Άρχιεπίσκοποι Ταλλίν και πάσης Έσθονίας». Παρόμοιες καταστάσεις προβάλλουν σάν εφιάλτες για την Έκκλησία μας, μετά την άπόφαση του Έλσίνκι για

τήν μελλοντική είσοδο της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Διαβάζουμε στον Τύπο: «Τό Φανάρι θά έχει πολλούς ύποστηρικτές Ιεράρχες στην περίπτωση πού θά δημιουργηθούν οί κατάλληλες συνθήκες για νά καταργηθεί τό «έπιτροπικώς» στον Συνοδικό Τόμο του 1929 της παραχώρησης τών Μητροπόλεων της Βορείου Ελλάδος (Νέων Χωρών). Και τό Έλσίνκι άναψε τό πράσινο φώς για τί μονομερή κατάργηση του Πατριαρχικού Τόμου» (Τό καρφί), 20-12-1999). Πώς θά αντιδράσει τότε ή Έλλαδική Έκκλησία;

Η στήριξη κυριαρχικών δικαιωμάτων πάνω στην «Άποστολικότητα» τών Έκκλησιών είναι παραχάραξη τών άποστολικών ύποθηκών. Τό θέαμα είναι θλιβερό. Πρόκληση για τί μακροθυμία του Θεού. Έκκλησίες, πού διατρέχουν τόν έσχατο κίνδυνο νά σβήσουν από τό χάρτη, σάν την «άκαρπον ξηρανθείσαν συκην», μέσα στον κατακλυσμό της πάνδημης φθοράς του σύγχρονου κόσμου, έπισείουν ή μιά έναντίον της άλλης παρακαραγμένες περγαμινές, τίς όποιες ανασύρουν από τά παλαιοπωλεία της ίστορίας, ως τίτλους κενών κανονικών προνομίων!...

Ε. Χ. Οίκονομάκος

πεποίθησι, ότι δέν μπορεί νά περιμένη κανείς ήγετικό βηματισμό από τήν κατεστημένη σήμερα εκκλησιαστική ήγεία. Έγραψαν οί έφημερίδες. Βούϊξαν τά τηλεοπτικά κανάλια. Στέναξαν οί άνθρωποι τής εκκλησιαστικής παρεμβολής. Πανηγύρισαν οί άθεοι.

Άλλά μήτε τό θέμα τέλειωσε, μήτε ό θόρυβος κόπασε. Τά ρίχτερ τής άρχιεπισκοπικής άλαζονείας και ή άδυναμία του Έραρχικου σώματος νά άντιμετωπίση τήν ύπερφία και νά άποκαταστήση τήν όμαλή λειτουργία του Συνοδικου θεσμού, θά άπασχολήσουν γιά πολύ και τή δημοσιογραφία και τίς ιδιαίτερες συζητήσεις. Ύστερα μάλιστα από τίς άνοιχτές συγκρούσεις των κορυφαίων του χορού των προνομίων και των «πρωτείων», προβλέπεται ύπερεκχύλισι τής δεξαμενής των παθών και έπικίνδυνη άνοδο τής στάθμης των μετρητών τής μολύνσεως.

Γιά καιρό πολύ θά γυροφέρνουν στά στρογγυλά τραπέζια των τηλεοπτικών συζητήσεων και στά ταχυπισεστήρια των έφημερίδων οί ιδιότυπες άπόψεις του νέου προκαθημένου, πού χύθηκαν μέ τήν καρδάρια των 94 σελίδων στο δάπεδο τής Συνοδικής Συνελεύσεως και πού έφεραν τά άνω κάτω στή διοίκηση και στον προγραμματισμό του ποιμαντικού έργου.

Και μείς, μικρή έπαλξι στο γήπεδο των εκκλησιαστικών μεταλλαγών, αϊφνιδιασμένοι από τήν καταιγίδα τής ύποκρισίας και τής φευδολογίας, δέ βρίσκουμε άνάπαυσι από τίς άπανωτές έρωτήσεις των έμβρόντητων μελών τής Έκκλησίας και δέ διακρίνουμε δίοδο έξόδου και φυγής από τό χρέος τής αναλύσεως και του σχολιασμού του γεγονότος τής Συνοδικής Συνελεύσεως.

Στό άρθρο μας αυτό περιορίζουμε τό σχολιασμό μας σέ μία άρχιεπισκοπική πρότασι. Στήν εκδίπλωσι του όνείρου του, νά ιδρύση ξενώνα γιά τούς ύπέργηρους Έράρχες, έτσι, πού νά βρίσκουν θαλπωρή και περίθαλψι στήν έσχατιά τής γήινης διαδρομής τους οί λει-

τουργοί, πού δαπάνησαν όλόκληρη τή ζωή τους στή διακονία του Θυσιαστηρίου και του λαού του Θεού.

Τό σχέδιό του τό είχε άναπτύξει και κατά τή Συνέλευσι τής Έραρχίας του 1998. Και επανέφερε τό θέμα, ως πρώτο στον κατάλογο των προοπτικών του και κατά τή Συνέλευσι του 1999.

Είπε:

«Μετά τίς γενικές αυτές παρατηρήσεις έπιθυμώ νά θίξω μερικά έπί μέρους προβλήματα, πού σχετίζονται μέ τήν παρουσία και άποστολή των Σεβ. Έραρχων. Και ως πρώτο έξ αυτών αναφέρω τήν δημιουργία Ξενώνας (Άναπαυτηρίου) Έραρχων πού προγραμματίζεται γιά τό Χαλάνδρι, σέ ιδεώδη χώρο, διαμορφούμενου προς τουτο, μεγάλου και πολυτελοϋς ξενοδοχείου τής παλαιάς εποχής ιδιοκτησίας τής Ι. Μονής Πεντέλης, σέ χώρο διαμονής και άξιοπρεποϋς διαβίωσης γηραιών Άρχιερέων και άλλων κληρικών έπιθυμούντων νά άποχωρήσουν τής ένεργού ύπηρεσίας. Στο σημείο αυτό έπιθυμώ γιά άλλη μία φορά νά επαναλάβω κατηγορηματικά τήν παγία θέση μου ότι είμαι κατά τής έπιβολής όρίου ήλικίας στους γέροντες Έράρχες. Οί γέροντες είναι γιά όλους μας πολύτιμα στοιχεία πείρας, ήθους και εύπρεπείας. Τούς έχομεν άνάγκη και τούς χρειαζόμεθα. Γιά τουτο εκ λόγων σεβασμού προς τήν ήλικία και τήν προς τήν Έκκλησία προσφοράν των, δέν έπιθυμώ οϋτε νά προτείνω τήν κίνηση τής νόμιμης διαδικασίας των ίατρων και σέ περιπτώσεις άκόμη έξωφθάλμου άνικανότητας. Όσότοσο ό Ξενών πού έτοιμάζεται θά προσφέρει άν μή τι άλλο τουλάχιστον μίαν παρηγορίαν στους Έράρχες εκείνους πού έχοντες έπίγνωση των εύθυνων τους άπέναντι στο Θεό και στήν Έκκλησία θά άποφασίσουν νά παραιτηθούν, όποτε και θά τύχουν άξιοπρεποϋς, εύπρεποϋς, άνέτου και έπιμελοϋς εγκαταβιώσεως, πλήρους άγάπης και σεβασμού, αλλά

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΙΕΣ

‘Ο άγιος Μιλλένιος

Ξεκίνησα, ό ταλαίπωρος, έκφράζοντας μιά άπορία μου. Καί ή συζήτησι μέ τόν Παπα-Γιώργη έξελίχτηκε σέ κόντρα.

-Ρέ παπα-Γιώργη, ρώτησα, ξε-

καί προστασίας σέ περιβάλλον ύγιεινό, μέ τήν άνάλογη ιατρική περιποίηση καί μέ τήν έξασφάλιση πολλών δυνατοτήτων έκκλησιαστικής παρουσίας καί παρέμβασης. Τό έργο έχει ήδη δρομολογηθή κατά τίς έπαγγελίες μας, άφού χρειάστηκε άγώνας γιά τήν ύπερβαση σορείας διαδικασιών καί γραφειοκρατικών διατυπώσεων πρós έξασφάλιση τής αναγκαιούσης πιστώσεως. Καί εύελπιστώ ότι ή δημιουργία του Ξενώνος αύτου θά υπερνικήσει τίς ανθρώπινες άναστολές των άνήμπορων γερόντων πού οι ίδιοι μέν έχουν άποδείξει ότι υπερβαλλόντως άγαπούν τήν Έκκλησία, γιά μās δέ είναι σεβαστοί καί άξιαγάπητοι καί τούς περιβάλλουμε μέ τήν υϊκή στοργή καί τό έν Χριστώ ένδιαφέρον μας».

Αύτά διεκήρυξε ό προκαθήμενος. Καί καθένας, πού τόν άκουγε, ή πού διάβασε, έκ των ύστέρων, τίς έπαγγελίες του, θά περίμενε νά άκούση καί τήν έξαγγελία τής ήμερομηνίας των έγκαινίων του οίκου εύγηρίας των Μητροπολιτών. Ήταν τόσο ένθουσιώδης καί πειστική ή περιγραφή του εύαγους αύτου ιδρύματος, πού δέν απέμενε, παρά ό έπίσημος άγιασμός καί ή κοπή τής ταινίας.

Μή βιάζεστε, όμως. Μετά από όλα αυτά τά ένθουσιαστικά, μετά από τήν περιγραφή του ιδρύματος, πού θά βρίσκεται σέ ιδεώδη

φουσκώνοντας τήν άπορία μου, αύτός ό άγιος Μιλλένιος είναι μέγáλος άγιος;

‘Ο παπα-Γιώργης γύρισε, μέ κύτταξε μέ ένα περίεργο ύφος κι άπόμεινε μέ όρθάνοιχτα τά μάτια καί μέ σκαστό τό χαμόγελο στά χείλη.

‘Ο παπα-Γιάννης μπήκε στή μέση σά δικοιτητής.

-Τί τόν κυττάς έτσι, άσκαδραμυκτεί; είπε στόν παπα-Γιώργη καί έδειξε πώς παίρνει τό μέρος μου. ‘Εγώ δέν κατάλαβα ποιός είναι αύτός ό «άσκαδραμυ-

χώρο καί των ύπηρεσιών, πού θά προσφέρονται στούς υπέργηρους λειτουργούς του Θυσιαστηρίου, ό προκαθήμενος προχώρησε σέ μιά άνακοίνωσι, πού άναιρεί όλες τίς έξαγγελίες του καί φέρνει τό όραμα του γηροκομείου σέ μηδενική βάση.

«Είχαν καταγραφη όι σκέψεις αύτές όταν συνέβη ό σεισμός τής 7-9-99 πού κατέφερε κατά του τραυματισμένου από τόν προηγούμενον σεισμόν του 1981 τελειωτικόν κτύπημα. ‘Υπάρχει ύποψία ότι τό κτίριο ύπέστη θανάσιμη ζημία καί πρέπει νά κατεδαφισθή. ‘Εάν τελικώς τουτο συμβη, θά άνεγερθη έκ νέου στόν ίδιο χώρο ό προγραμματιζόμενος ξεγών».

Θά διερωτηθήτε: ‘Αφού τό οίκτημα, πού προοριζόταν γιά γηροκομείο των Μητροπολιτών είναι «πρός κατεδάφισι», τί νόημα έχουν όλες οι ένθουσιώδεις ύποσχέσεις; Δέ θά μπορούσε, άπλά καί ταπεινά, νά άνακοινώση τήν πληγή, πού δημιούργησε ό σεισμός καί νά άποφύγη τίς κομπορημοσύνες;

Μά... άν τό έκανε αύτό, δέ θά ήταν ό Χριστόδουλος. Θά ήταν ό σεμνός καί ειλικρινής ‘Ιεράρχης, πού δέν προγραμματίζει καί δέν δραστηριοποιείται μόνο γιά τήν τηλεόρασι.

N.

κτής». Ἀλλά ἐπειδὴ εἶδα τὸν παπα-Γιώργη νὰ ξαφνιάζεται μέ τὴν πρώτη ἀπορία μου, δέν ἀποτόλμησα νὰ ἐμφανίσω καί μιὰ δεύτερη.

Ὁ παπα-Γιώργης ἄλλαξε τό βλέμμα του καί διέκοψε τὴν αἰνιγματική σιωπή του.

-Πῶς τὸν εἶπες ρέ, αὐτόν τὸν ἅγιο; Σέ ποιὸ βιβλίον τῆς Ἐκκλησίας τὸν βρῆκες;

Ὁμολογῶ, πῶς ἐνοιῶσα λίγο ντροπιασμένος. Καί πολύ ἀμήχανος. Τὰ γράμματά μου δέν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀνασκαλεύω τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάβω μόνο τὰ καντήλια καί σβήνω τὰ κεριά. Αὐτά, πού βρίσκονται γραμμένα στὰ βιβλία, δέν μπορῶ νὰ τὰ ξηλώσω.

-Παπα-Γιώργη μου, νά... μῆνες τώρα ἀκούω νὰ λένε γιὰ τὸν «Μιλλένιο». Σάμπως ξέρω κι ἐγὼ ποιὸς εἶναι αὐτός; Τό μόνο, πού ξέρω, εἶναι πῶς τὸν γιορτάζει καί τὸν ξαναγιορτάζει ἡ Μακαριότητά του. Μέτρησα στίς ἐφημερίδες. Κάθε μῆνα, λέει, θὰ γιορτάζει τὸν «Μιλλένιο» σέ ἄλλη πόλι. Θὰ πηγαίνει ὁ Μακαριώτατος, μέ πομπές καί παρατάξεις, θὰ κάνη ἀρχιερατικό συλλειτουργο, θὰ δέχεται τὰ πολύτιμα δῶρα, πού θὰ τοῦ προσφέρουν οἱ δεσποτάδες καί ὅλοι οἱ προύχοντες, θὰ ἀνταποδίδει καί αὐτός χρυσὰ ἢ ἀσημένια ἀναμνηστικά καί, μετά, θὰ φεύγη, γιὰ νὰ πάη σέ ἄλλη πόλι καί νὰ συνεχίσῃ ἐκεῖ τὴ γιορτή τοῦ ἁγίου «Μιλλένιου».

Μέ κύτταξαν καί οἱ δύο παπάδες γελώντας μέ ἓνα πλατὺ γέλιο. Ἀλλά δέν μέ σταμάτησαν. Σά νὰ ᾔθελαν νὰ ἀκούσουν καί τὴ συνέχεια τῶν σκέψεών μου. Κι ἐγὼ ἄλλο πού δέν ᾔθελα. Ἀναμένος,

καθὼς ἤμουνα, ἄφησα τὸν ἑαυτό μου νὰ ξεσπάσῃ.

Μὴ ρωτᾶτε ἐμένα, τὸν ἀγράμματο νὰ σᾶς πῶ ποιὸς εἶναι αὐτός ὁ ἅγιος «Μιλλένιος». Ἐγὼ ρωτᾶω σᾶς, πού εἴσατε γραμματιζούμενοι. Ἐγὼ ξέρω μονάχα ἓνα πράμα. Ὅλους τοὺς ἁγίους τοὺς γιορτάζουμε μιὰ φορά τό χρόνο. Μόνο μιὰ φορά. Μὲ ἐξαίρεσι τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἁγίων λειψάνων τους. Ἄν ἔχουμε καί ἀνακομιδὴ, τότε πανηγυρίζουμε καί δεύτερη φορά τὸν ἅγιο. Τοῦτο τὸν καινούργιο ἅγιο, πού τὸν λέτε σεῖς «Μιλλένιο», τὸν γιορτάζει ἡ Μακαριότητά του δώδεκα φορές. Καί δέν εἶναι μόνο δώδεκα. Γιατί ἄρχισε τὰ πανηγύρια ἀπὸ τὴ δεύτερη μέρα τῶν Χριστουγέννων, μέ Συνοδική Θεία Λειτουργία στὸν ἅγιο Παντελεήμονα τῶν Ἀθηνῶν καί αὐτὴ εἶναι δέκατη τρίτη πανηγυρική Λειτουργία. Καί, ἀκόμα, πῆγε ὁ Χριστόδουλος καί στὴ Βηθλεέμ, ἐκεῖ, πού μαζεύτηκαν ὅλοι οἱ ἀρχιεροὶ τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Καί αὐτὴ εἶναι δεκάτη τέταρτη πανήγυρις. Ποιὸς ἅγιος γιορτάζεται δεκατέσσερες φορές τό χρόνο; Αὐτό νὰ μοῦ ἐξηγήσετε σεῖς οἱ μεγάλοι παπάδες, πού γιορτάζετε μιὰ φορά τό χρόνο τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, μιὰ φορά τὸν ἅγιο Ἀνδρέα, μιὰ φορά τὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο καί ὅλη τὴ στρατιὰ τῶν ἁγίων μας.

Εἶδα τὸν παπα-Γιώργη νὰ κλείνῃ τό μάτι στό συνεφημέριό του καί, λίγο εἰρωνικά, λίγο σοβαρά, νὰ τοῦ λέη:

-Παπα-Γιάννη, εἶδες πού μᾶς ἔβαλε γυαλιά αὐτός ὁ ἀγράμματος; Ἐγὼ δέν τό εἶχα σκεφτῇ ἔτσι τό θέμα. Γέλασα,

ΨΙΘΥΡΟΙ

«Ένοχος ένοχον ου ποιεῖ»

‘Ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος ξέσπασε σέ όργισμένη έκτόξευσι κατηγοριών έναντίον τών παραγόντων, πού είχαν τήν έμπνευσι νά διοργανώσουν τίς δαπανηρότατες γιορτές τής χιλιετίας. Σύμφωνα μέ τίς ανταποκρίσεις τών έφημερίδων, ό ‘Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, μιλώντας στήν Καβάλα, χαρακτήρισε «άήθη», τόν έορτασμό τής χιλιετίας καί καταφέρθηκε μέ δριμύτητα έναντίον όλων εκείνων, πού ξόδεψαν τεράστια ποσά γιά τό στήσιμο τής φαντασμαγορίας.

«Αν υπήρχε συναίσθηση ευθύνης, δέν θά γινόταν αυτός ό άήθης έορτασμός πού απέ-

δειξε θρασύτητα... Άν υπήρχε από όλους μας συναίσθηση ευθύνης γιά τήν κατάσταση τών κοινωνιών μας καί τήν πορεία του ανθρώπου, αντί τών φωτισμών καί τών παρελάσεων, αντί τών έορτασμών καί τής ευωχίας, θά είχαμε περιβληθεί “σάκκον μετανοίας”... Πρός τί ή φαντασμαγορία; Έπέτυχαν μήπως τά ισχυρά κράτη στήνάποστολή τους; Μήπως επικράτησε ή ειρήνη; Μήπως έπαυσε ή καταπίεση τών λαών; Μήπως περιορίστηκε ή χρήση βασανιστηρίων, ή οργανωμένη βία καί ή εξόντωση του ιδεολογικού ή φυλετικού αντιπάλου; Τί δικαιολογεί τήν αυταρέσκεια καί τή χαρά τής έκκοσμηκευμένης κοινωνίας; Τά έντυπωσιακά φώτα καί οι βιτρίνες δέν μπορούν νά κρύψουν τή θουβή όσο καί μακρά στρατιά τών φτωχών καί τών ανήμπορων. Οι έντυπωσιακές μουσικές καί οι λογής φανφάρες δέν μπορούν νά σκεπάσουν τό στεναγμό τών εκατομμυρίων αδελφών μας, πού γυμνοί, ανυπόδητοι, άστεγοι, πεινασμένοι, σέρνον-

βέβαια, κάμποσες φορές μέ τήν άπόφασι του ‘Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου νά περάση, σάν περιοδεύων θίασος, από διάφορες έλληνικές πόλεις καί από κάποια κέντρα του έξωτερικού, γιά νά δείξη τά βαρύτιμα άμφιά του καί νά προκαλέση τά τρανταχτά χειροκροτήματα, πού τόν τρέφουν καί τόν ζωογονούν. ‘Αλλά ποτέ δέ σκέφτηκα νά κάνω σύγκρισι μέ τίς πανηγύρεις τής Έκκλησίας μας, πού έχουν τή σοβαρότητά τους καί τήν άποκλειστικότητά τους μιά φορά τόν χρόνο.

‘Υστερα γύρισε σέ μένα καί μου είπε.

-“Ακου, άγαπητέ μου. Αυτός ό «Μιλλένιος» δέν είναι κάποιος άγιος. Είναι τά χίλια χρόνια. Έτσι τά λένε οι Φράγχοι. ‘Αλλά, βλέπεις, ή ματαιοδοξία του σημερινού προκαθημένου, έδρα-

ξε τήν ευκαιρία, γιά νά δημιουργήση πλαστά πανηγύρια καί γυροβολίες. Νά τρέξη, νά μαζέψη άνθοδέσμες, χρυσά καί μαλαματένια έγκόλπια, χειροκροτήματα καί φωτογραφίες. Έσύ καλά τό σκέφτηκες. Καί μακάρι τή δική σου σκέψη καί τή δική σου απλότητα νά τή διέθεταν καί οι ήγεμόνες τής Έκκλησίας μας, πού κάνουν κρά... γιά προβολή καί γιά δηλώσεις μπροστά στά μικρόφωνα.

‘Ενοιωσα δικαιωμένος, έγώ ό άγράμματος. ‘Αλλά, άκόμα, ένοιωσα καί πικραμένος, έπειδή αυτές τίς απλές αλήθειες, δέν μπορούν νά τίς καταλάβουν καί νά τίς υπηρετήσουν, εκείνοι, πού κρεμοούν στό λαιμό τους τά μεγάλα έγκόλπια καί κρατούν στό χέρι τήν πατερίτσα τής εξουσίας.

‘Ο νεωχόρος

ται από χώρα σέ χώρα του πλανήτη, ψάχνοντας νά βροῦν ἐπιτέλους καταφύγια».

Αὐτά εἶπε ὁ Μακαριώτατος. Ἀλλά, λησμόνησε μιά θεμελιακή ἀρχή τοῦ δικαίου: «Ἐνοχος ἔνοχον οὐ ποιεῖ».

Ὁ ἴδιος, γιά νά πανηγυρίση τή χιλιετία, κατέστρωσε ἕνα πρόγραμμα τελετῶν καί φαντασμαγορίας, πού, σύμφωνα μέ τά ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Συνόδου, θά στοιχίσουν ἕνα δισεκατομμύριο ἑκατόν εἴκοσι τέσσερα ἑκατομμύρια δραχμές. Δαπάνες περιττές καί προκλητικές. Πού συναγωνίζονται σέ φαντασμαγορία τίς ἐπιδεικτικές δαπάνες τοῦ κοσμικοῦ χώρου καί ἀποτελοῦν πρόκλησι στή φτώχεια καί στήν τλαιπωρία, πού μαστίζουν αὐτή τή στιγμή ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Γιά τόν Μακαριώτατο καί τή συνοδεία του δέν ὑπάρχουν ἄστεγοι; Δέν ὑπάρχουν πεινασμένοι; Δέν ὑπάρχουν ἀνυπόδητοι; Μέ πιά διαλεκτική καί μέ ποιό δικαίωμα ἀποφασίζει νά ξοδέψῃ 1.124.000.000 δραχμές, γιά φανφάρες καί γιά ἐπίδειξι τῆς προσωπικῆς του χλιδῆς, ἀποστρέφοντας τό βλέμμα ἀπό τοὺς ἄστεγους καί τοὺς πεινασμένους καί τοὺς ἀνυπόδητους;

* Ἄν τό μυθῶδες αὐτό ποσό προσφερόταν γιά τήν ἀνακούφισι τῶν πεινασμένων καί τῶν ἄστεγων, θά εἶχε τό δικαίωμα καί τήν παρρησία ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά ἐλέγξῃ τή σπατάλη τῶν κοσμικῶν παραγόντων.

Τώρα, ἔνοχος αὐτός, δέν ἔχει τό δικαίωμα νά στήσῃ ἄλλους στά ἐδώλια τῶν κατηγορουμένων.

Ἐνάλυσι τῆς φανφάρας!

Ἐνάλυσι τῆς φανφάρας δίνει ἕνα ἐπίσημο ἔγγραφο τῆς ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μέ ὑπογραφή τοῦ ἀρχιγραμματέα Πουρτσουκλή, στάλθηκε σημείωμα σ' ὅλες τίς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού κοινοποιεῖ τό ὕψος τῆς καθολικῆς δαπάνης, γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Ἱωβηλαίου καί τοῦ συγκεκριμένου ποσοῦ, πού ἀπαιτεῖται, γιά τήν καθεμιά ἐκδόηλωσι.

«... ὁ προϋπολογισμός τῶν προβλεπομένων καί προετοιμαζομένων ποικίλων ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῷ Ἱερῷ Ἱωβηλαίῳ ἀνέρχεται εἰς τό ποσόν τοῦ ἑνός δισεκατομμυρίου ἑκατόν εἰκοσιτεσσάρων ἑκατομμυρίων (1.124.000.000) δραχμῶν. Συναφῶς γνωρίζεται, ὅτι αἱ δαπάναι αὐταί δέν πρόκειται νά ἐπιβαρύνουν τόν προϋπολογισμόν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (ΕΚΥΟ), ἀλλ' ἤδη ἐγένοντο ἐνέργειαι καί διαθήματα προκειμένου ἵνα οἱ πόροι ἐξασφαλισθῶσι τῇ συνδρομῇ τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας καί ἄλλων χορηγῶν...».

Ἀπό ὅ,τι βλέπετε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κακίζει τό κράτος, γιατί διέθεσε τεράστια ποσά γιά τοὺς κρατικούς φαντασμαγορικούς τῶν ἑορτῶν, ἀλλά ζητάει νά τοῦ ἐπιχωρηγήσῃ 1.124.000.000 δραχμές, γιά νά στήσῃ ἐκκλησιαστικές φανφάρες. Λογική παράλογη. Καί ἠθική ἀνήθικη.

Προσέξτε καί τήν ἀνάλυσι τοῦ σχετικοῦ προγράμματος.

* Δώδεκα Πανηγυρικές Θεῖες Λειτουργίες (Μετάβαση-Διαμονή): 32.000.000 δραχμές.

* Πανηγυρική Συνοδική Θεία Λειτουργία 19ης Μαρτίου (Μετάβαση-Διαμονή): 8.000.000 δραχμές.

* Πανορθόδοξη Πανηγυρική Θεία Λειτουργία 29ης Ἰουνίου (Φιλοξενία ξένων ἀντιπροσωπειῶν): 20.000.000 δραχμές.

* Ἐκθεσι Ἱερῶν κειμηλίων καί εἰκόνων ἐξάμηνης διάρκειας στό Βυζαντινὸ Μουσεῖο 200.000.000 δραχμές.

* Διορθόδοξο Θεολογικὸ Συνέδριο: 30.000.000 δραχμές.

* Πανελλήνιο Παμμοναστικὸ Συνέδριο: 20.000.000 δραχμές.

* Πανορθόδοξο Νεανικὸ Φεστιβάλ: 35.000.000 δραχμές.

* Ταινία τριώρου διάρκειας (Documentary film) μέ θέμα «Ὁ Ἑλληνικὸς Χριστιανισμός»: 120.000.000 δραχμές.

* Τευχίδιο πρὸς τόν εὐσεβῆ λαὸ μέ θεο-

λογικό περιεχόμενο και απλή γλώσσα (π. Γεώργιος Μεταλληνός): 50.000.000 δραχμές.

* Τευχίδιο για τούς νέους με τίτλο «Θέλω νά σοῦ μιλήσω γιά τόν Χριστό» (π. Παῦλος Ἰωάννου): 20.000.000 δραχμές.

* Ἑκδοσι-Ἀποστολή διαγγελημάτων 26ης Δεκεμβρίου 1999 καί 29ης Ἰουνίου 2000: 8.000.000 δραχμές.

* Ἀποκατάστασι-Προβολή ἐπιλεγμένων βυζαντινῶν μνημείων: 200.000.000 δραχμές.

* Ἀνέγερσι μνημείου Ἑορτασμοῦ στήν πλατεία τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν: 80.000.000 δραχμές.

* Πανελλήνιοι μαθητικοί διαγωνισμοί ἐκθέσεως ἰδεῶν, ζωγραφικῆς καί βυζαντινῆς μουσικῆς (ἐπαθλα): 2.000.000 δραχμές.

* Φεστιβάλ νεανικῶν χορωδιῶν: 18.000.000 δραχμές.

* Προσκυνηματικά ταξίδια νέων σέ Ὁρθόδοξες χώρες: 25.000.000 δραχμές.

* Ἑκστρατεία εὐαισθητοποίησης τῆς κοινῆς γνώμης καί κατάρτισης εἰδικῶν γιά τήν παιδική προστασία: 106.000.000 δραχμές.

* Διανομή Καινῆς Διαθήκης στούς μαθητές 150.000.000 δραχμές.

Σύνολο: 1.124.000.000 δραχμές.

Οἱ δύο εἰδήσεις!

Δυό εἰδήσεις, πού πέρασαν τόν ἴδιο καιρό στίς ἐφημερίδες καί ἐσπειραν τήν κατήφεια στό λαό, πού πονάει τήν Ἐκκλησίαν του:

Ἡ πρώτη εἶδησι: Στό ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἓνα ἀποθεματικό τῆς τάξεως τῶν πέντε δισεκατομμυρίων καί ἡ ἐκκλησιαστική διοίκησι σκέφτεται νά διακινήσῃ τά χρήματα αὐτά στό τζόγο τοῦ Χρηματιστηρίου.

Ἡ δεύτερη εἶδησι: ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνθηκε στό ἄθεο κράτος καί ζήτησε νά τῆς χορηγήσῃ τό ποσό τῶν ἑκατὸν πενήντα ἑκατομμυρίων, γιά νά ἀγοράσῃ καί νά μοιράσῃ Καινές Διαθήκες στούς Ἕλληνες μαθητές.

Αἰτιολογημένη καί δικαιολογημένη ἡ κατήφεια!

Οἱ χορηγοί καί ὁ «μή» χορηγός.

Τό ποσό τοῦ 1.124.000.000 δραχμῶν τό ζήτησε ὁ κ. Χριστόδουλος ἀπό τό ἑλληνικό κράτος καί ἀπό χορηγούς. Γιά νά κάνῃ αὐτός τά ταξίδια του καί νά εἰσπράξῃ τίς ἀνθοδέσμες καί τά χειροκροτήματα.

Δέν ἀναφέρεται, ὅμως, στό σχετικό ἔγγραφο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, σέ ποιό ὕψος ἀνέρχεται ἡ σχετική χορηγία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ὅσοι γνωρίζουν τά ἐκκλησιαστικά δρώμενα, ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ παντός εἶδους χορηγίες πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο ξεπερνοῦν τά 10.000.000 μηνιαίως. Φαντάζεται κανεῖς, ὅτι εἶναι δυνατόν νά τά ξεδεύῃ ὅλα αὐτά γιά τῇ συντήρησί του; Ἄν μάλιστα ὑπογραμμιστῇ, πὼς καί ἡ θέρμανσι τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ μεγάρου καί ὁ φωτισμός καί τά τηλέφωνα καί τά ἔξοδα τῆς προσωπικῆς ἀλληλογραφίας καλύπτονται ὅλα ἀπό τόν προϋπολογισμό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τότε γίνεται φανερό, ὅτι τά περισσεύματα τῶν εἰσοδημάτων του εἶναι τεράστια. Γιατί, λοιπόν, δέν ἔκανε μιά γενναία χορηγία, γιά τόν ἑορτασμό τοῦ Ἰωβηλαίου, ἀφοῦ, μάλιστα, τό κεντρικό πρόσωπο τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν εἶναι ὁ ἴδιος;

Οἱ ἄλλοι θά χορηγοῦν καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θά εὐχαῖται; Τό κράτος θά τσοντάρῃ, ἀπό τῇ φορολογία τοῦ φτωχοῦ λαοῦ καί ὁ Μακαριώτατος θά ἐπαυξάνῃ τήν μακαριότητά του;

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.

ΕΡΩΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟ

Μακαριώτατε, "Όταν στις 2 'Ιανουαρίου πήγατε στην Καβάλα, για να πανηγυρίσετε την είσοδο στην τρίτη χιλιετία, με ύφος σκληρό κεραυνοβολήσατε τις ήγεσίες της ύψηλίου. Είπατε: «*άν υπήρχε συναίσθηση εὐθύνης... δέν θά ἔβγαιναν οἱ ἡγέτες τῶν κρατῶν στήν τηλεόραση νά μᾶς ποῦν χαμογελαστά τίς εὐχές τους, ἀλλά θά ἔβγαιναν γιά νά ὁμολογήσουν πόσο ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ ἀσκηση ἐξουσίας χωρίς φόβο Θεοῦ... Πρός τί ἡ φαντασμαγορία;... Μήπως ἔπαυσε ἡ καταπίεση τῶν λαῶν; Μήπως περιορίστηκε ἡ χρήση βασανιστηρίων, ἡ ὀργανωμένη βία καί ἡ ἐξόντωση τοῦ ἰδεολογικοῦ ἢ φυλετικοῦ ἀντιπάλου;*».

Μακαριώτατε, ρωτᾶμε: Σεῖς ἔχετε ἐπίγνωση τῆς ἐπικινδυνότητας τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας; Κατά τά 25 χρόνια, πού ἀσκήσατε τήν ἐξουσία τοῦ Μητροπολίτη, δέν καταπίεσατε κανένα; Δέν βασανίσατε κανένα; Δέν ἀσκήσατε βία; Καί κατά τά δύο χρόνια, πού βρίσκεστε στήν περίωπτη ἑπαλξη τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς προεδρείας τῆς Συνόδου, δέν προσπαθήσατε νά ἐξοντώσετε τούς ἀντιπάλους σας; Μήπως πρέπει νά σᾶς ὑπενθυμίσουμε τόν μακαριστό Μητροπολίτη Δημητριάδος Ἡλία, πού τόν ἐξοντώσατε, γιά νά τοῦ πάρετε τό θρόνο; Καί, μήπως νά μνημονεύσουμε τήν ἀπόφαση, πού προκαλέσατε, «οἶκοθεν» ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν σας, γιά νά τούς ἐξοντώσετε, χωρίς κᾶν νά τούς δικάσετε;

Ἐπικίνδυνη ἡ ἐξουσία, Μακαριώτατε καί στά δικά σας χέρια.